

Ključni poudarki & priporočila udeležencev razprave

Šolski sistem se je prilagodil hitro, pravzaprav bliskovito. Navkljub začetnim težavam po štirih tednih proces poteka tekoče. Se je pa **zgodil zanimiv fenomen zamenjave ustaljenih vlog**: na področju uporabe tehnologije za potrebe poučevanja so učenci postali učitelji.

V naslednji fazi se bo treba osredotočiti na **sistematično zbiranje in obdelavo odziva na poučevanje na daljavo** vseh deležnikov. Taka analiza se mora poleg na dolgoročno prilagoditev in vzpostavitev sistema učenja na daljavo osredotočiti na dve ključni področji: a. kakovost poučevanja in b. pedagoški pristop.

Odločevalci morajo odziv deležnikov uporabiti za prevetritev učnih programov in se z odprto glavo vprašati, zakaj so določene vsebine tam, kjer so. Ali drugače: čeprav je znanje temelj, se mora bodoči šolski sistem ukvarjati več z vsebino (se pravi kaj se poučuje oz. uči) in manj kako.

Vodilo o izobraževalnem sistemu, ki ponuja »enake možnosti za vse« je na veliki preizkušnji, pa ne zaradi tehnologije. Ta del je – kot je pokazala praksa zadnjega meseca – lažje rešljiv, saj sta se splošna in strokovna javnost ter gospodarstvo hitro odzvala z akcijami, kot so donacije računalnikov in povečanje signala za internetno povezavo. Težje rešljiv je drugi del – **ne slišimo glasov otrok s posebnimi potrebami in otrok, ki živijo v težkih družinskih razmerah**, zato je treba vzpostaviti dolgoročni in trajni sistem poučevanja in vključitve teh ranljivih skupin. V takih razmerah na daljavo delajo tudi mnogi učitelji.

Pri tem lahko ključno vlogo odigrajo usposobljeni razredniki in šolske svetovalne službe, ki imajo najbolj neposreden stik s takšnimi otroki.

Posredovan je bil tudi apel k enotni tehnološki platformi za podajanje snovi za delo na daljavo – vsaj na ravni posamezne šole.

Kot lep primer dobre prakse je bila izpostavljena razredna ura prek video konference, kjer lahko učenci delijo misli o svojem počutju in predstavijo izkušnje dela na daljavo. S tem se krepi povezanost, razbije monotonost in hkrati lahko služi kot kanal za zaznavo težav pri ranljivih skupinah.

Znanje mora postati temeljna vrednota vseh deležnikov udeleženih v izobraževanju. To lahko dosežemo le tako, da zaupamo učencem in dijakom, še posebej najstnikom, ki potrebujejo zavedanje, da jim zaupamo.

Medsebojno zaupanje in znanje kot tako morata postati temeljni vrednoti izobraževalnega sistema.

V šolah naj se v prihodnje bolj **spodbuja povezavo med učno snovjo in uporabnostjo snovi v praksi.** S tem bodo učenci bolje razumeli, zakaj se učijo določeno snov in se učili z večjim veseljem. Pri učenju in spraševanju naj učitelji spodbujajo individualno razmišljanje (kjer je mogoče) kot protitež učenju na pamet. Kot dober primer je bil izpostavljen primer praktične priprave in peke kruha in povezava z učenjem definicij, pri etiki namesto učenja definicije neotipljivih pojmov učenje skozi praktične primere učenja sodelovanja in solidarnosti.

Ker je šolski sistem kombinacija šolskih in obšolskih dejavnosti, je treba na dolgi rok povezati oba vidika izobraževanja in ju vedno hkrati upoštevati. Pri tem pa ne smemo spregledati organizacij mladinskega sektorja, ki mladim nudijo kakovostne programe za osebni in karierni razvoj in so lahko prostor, kjer mladi izražajo in predelajo svojo stiske.

Nujno je torej **povezovanje med formalnim in neformalnim izobraževanjem,** ki morata zasledovati skupen cilj: vrednote, ki temeljijo na znanju, solidarnosti, sodelovanju ter medgeneracijskem in medkulturnem dialogu.

Ocenjevanje je bilo izpostavljeno kot eden največjih izzivov sedanjega sistema, zato je sledil poziv, naj se učitelje bolj nauči ocenjevati. Podan je bil tudi predlog oblikovanja kodeksa ocenjevanja, h kateremu bi pristopili starši in učitelji.

Sedanje okoliščine so tudi pokazale, da se na nove razmere deležniki kot celota in znotraj teh skupin manjši deležniki niso enako prilagodili. Zato moramo sedanje dogajanje vzeti kot učno izkušnjo in pogled usmeriti v prihodnost.